

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119015301
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3119015301.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci odsúdeného N. R., nar. XX.X.XXXX v A., v konaní o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, na neverejnom zasadnutí dňa 6. mája 2020, o sťažnosti odsúdeného podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. marca 2020, sp. zn. 6Pp/247/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného N. R. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 10. marca 2020, sp. zn. 6Pp/247/2019, podľa § 415 ods. 1 Tr. poriadku s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona zamietol návrh odsúdeného N. R., nar. XX.XX.XXXX, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestov odňatia slobody, ktoré mu boli uložené trestným rozkazom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/41/2006 zo dňa 24.05.2006, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona, vo výmere 7 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (vykonaný dňa 12.03.2007), trestným rozkazom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/18/2006 zo dňa 28.03.2006, pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. c) Tr. zákona č. 140/1961 Zb., vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (vykonaný dňa 12.11.2007), trestným rozkazom Okresného súdu Čadca sp. zn. 3T/249/2004 zo dňa 15.11.2004 v spojení s uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 3T/249/2004 zo dňa 13.09.2006 (o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia), pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Tr. zákona č. 140/1961 Zb., vo výmere 5 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (vykonaný dňa 12.4.2008) a napokon rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/107/2007 zo dňa 24.08.2007, pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, vo výmere 14 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý má predpokladane vykonať dňa 09.04.2022. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Nt/83/2018 zo dňa 26.11.2018 bol odsúdenému zmenený spôsob výkonu trestu a to jeho preradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení, teda včas, podal odsúdený N. R. sťažnosť, ktorú doslovne písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne nasledovne:

Odôvodnenie napadnutého uznesenia vnímam ako nedostatočné, nakoľko právne úvahy prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu mojej žiadosti prvostupňový súd vyhodnotil len okrajovo, pričom podľa môjho názoru mnou predložené dôkazy, o ktoré som opieral dôvodnosť podania žiadosti, nevzal vôbec do úvahy.

K dôvodom prezentovaným prvostupňovým súdom uvádzam, že tieto vnímam ako arbitrárne s akcentom na nedostatočné, resp. nesprávne právne posúdenie mojej žiadosti. Pokiaľ okresný súd uvádza, že jedným z rizík sociálneho zlyhania je môj iba

čiasťočne kritický postoj k trestnej činnosti, toto nezodpovedá reálnemu skutkovému, ani dôkaznému stavu veci, nakoľko zo zápisnice z verejného zasadnutia zo dňa 10.03.2020 vyplýva moje vyjadrenie, v ktorom uvádzam, že celé svoje konanie ľutujem a chcem viesť riadny život (uvedenú skutočnosť súd deklaruje aj na str. 4 napadnutého uznesenia). Z uvedeného je zrejmé, že k spáchanej trestnej činnosti mám kritický postoj, tak ako som to deklaroval už v podanej žiadosti, nakoľko aj keď vykonávam trest za obzvlášť závažný zločin vraždy, tento je dôsledkom schválenej dohody o vine a treste medzi mnou a prokurátorom. Teda je evidentné, že k spáchanej trestnej činnosti som sa priznal od počiatku a túto som aj v celom rozsahu oľutoval.

Skutočnosť, že prvostupňový súd primárne pri posudzovaní miery rizika sociálneho zlyhania vychádzal zo záverov ústavu, pričom opomenul v tomto kontexte zhodnotiť aj mnou doložené dôkazy označené na str. 4 napadnutého uznesenia, vnímam ako porušenie práva na spravodlivý proces. Trestnoprávne normy stanovujú povinnosť súdu oboznámiť sa so všetkými vykonávanými dôkazmi a tieto zhodnotiť jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi. Je evidentné, že takto prvostupňový súd nepostupoval a mnou predložené dôkazy, o ktoré som opieral dôvodnosť podania návrhu (a splnenie podmienok - záruk vedenia riadneho života v prípade podmieňného prepustenia) žiadnym spôsobom nezhodnotil, v napadnutom uznesení nijakým spôsobom neprezentoval právne úvahy prečo ich nevzal do úvahy, prípadne, či ich vzal do úvahy a pod. V tejto časti považujem napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné a nesplňajúce podmienky ustanovené v § 176 ods. 2 Trestného poriadku.

Ja odsúdený som cestou svojho obhajcu predložil čestné prehlásenie overené notárom môjho brata N. R., z ktorého vyplýva, že v prípade môjho prepustenia na slobodu mi poskytne bývanie na adrese, ktorú uviedol. Rovnako som predložil potvrdenie o predbežnej pracovnej zmluve, z ktorého vyplýva, že v prípade môjho prepustenia na slobodu mám možnosť zamestnať sa v Nemeckej republike (samozrejme za predpokladu, že by to situácia umožňovala, teda objektívne by mi v tom nebránila nejaká uložená povinnosť zo strany súdu, čo by som samozrejme rešpektoval). Mám za to, že ide o dôkazy, ktoré sú podstatné pre posúdenie prípadného rizika sociálneho zlyhania. Aj z hodnotenia ústavu vyplýva, že môj kontakt s rodinou je na veľmi dobrej úrovni, a teda riziko, že by som sa v prípade môjho prepustenia nemal kde zdržiavať, je nulové. Rovnako mi moja rodina počas výkonu trestu bola so všetkým nápomocná, a to čo sa týka stránky ekonomickej, tak aj morálnej a citovej. Zastávam názor, že záruka trvalého bydliska a prísľub zamestnania výrazným spôsobom znižujú riziko môjho sociálneho zlyhania a prípadnej recidívy. Ústav na výkon trestu, ktorý hodnotenie vypracoval pri jeho písaní tieto skutočnosti nemal k dispozícii, pričom je známou skutočnosťou, že pri hodnotení miery rizika sociálneho zlyhania ústav vychádza z tabuľkového systému, ktorého bodovým ohodnotením sa odsúdený častokrát dostane (hlavne pri dlhotrvajúcich trestoch) do vysokého rizika bez toho, že by toto zodpovedalo konkrétnym skutočnostiam.

Záverom uvádzam, že skutku som sa dopustil vo veku blízkom veku mladistvých, plne si uvedomujem závažnosť svojho konania, avšak mám za to, že spĺňam podmienky na podmieňné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Riziko recidívy existuje potencionálne u každého prepusteného páchatel'a trestného činu a je len na ňom, ako ponúknutú šancu využije. Zákonodarca pre minimalizáciu takéhoto rizika stanovil skúšobnú dobu, ktorej rozsah a trvanie má byť garanciou a motiváciou pre odsúdeného na vedenie riadneho života (prípadne aj za uloženia primeraných obmedzení a povinností). Opakovane uvádzam, že šancu v podobe podmieňného prepustenia chcem využiť zmysluplne a zaradiť sa do normálneho života. Riziko sociálneho zlyhania je u mňa minimalizované vyššie uvedenými skutočnosťami.

Na základe všetkých skutočností si dovoľujem odvolaciemu súdu navrhnúť, aby vec objektívne podľa vlastného právneho názoru posúdil a sám vo veci rozhodol, pričom si dovoľujem navrhnúť, aby odvolací súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 6Pp/247/2019 zo dňa 10.3.2020 zrušil a rozhodol o podmieňnom prepustení mňa odsúdeného s určením skúšobnej doby v primeranej dĺžke.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu bola spolu so spisom predložená dňa 24. apríla 2020, preskúmal na neverejnom zasadnutí dňa 6. mája 2020 v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Okresný súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti odsúdeného a jeho obhajkyne a postupoval v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodný zamietol. Správne zistil, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmienčné prepustenie, keďže vzhľadom na okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (z nich najmä hodnotenie z ústavu na výkon trestu, z ktorého vyplýva, že odsúdený, ktorý síce bol počas doterajšieho výkonu trestu celkovo 16 x disciplinárne odmenený a disciplinárny trest nevykazuje, má však rezervy v plnení programu zaobchádzania v bode edukácia, ktorý sa plní iba čiastočne vzhľadom na čiastočne kritický postoj k trestnej činnosti a opakované vyskytovanie nedostatkov v plnení povinností počas výkonu trestu, resocializačná prognóza je hodnotená ako nepriaznivá na základe vysokého rizika sociálneho zlyhania a teda menovaný čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmienčné prepustenie a neodporúča sa podmienčné prepustenie) nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako to predpokladá ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák..

Z ustanovení § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného je súčasné splnenie troch podmienok, a to že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v zodpovedajúcom rozsahu, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Z hodnotenia odsúdeného N. R. riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd, vyplýva záver, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu a pod dohľadom je schopný plniť stanovené povinnosti a svojim správaním preukázať snahu po náprave a polepšenie a zároveň toto správanie podriadiť účelu podmienčného prepustenia. Súčasne však z hodnotenia vyplýva aj záver, že odsúdený preukazuje iba čiastočné splnenie podmienok pre podmienčné prepustenie, že resocializačná prognóza odsúdeného bola vyhodnotená ako nepriaznivá na základe vysokého rizika sociálneho zlyhania z dôvodu opakovaného páchania závažnej trestnej činnosti, ku ktorej prezentuje čiastočne kritický postoj, závažnosť spáchaného trestného činu, nezamestnanosť, závislosť na alkohole, ústavnú výchovu a úroveň vzdelania. Krajský súd zdôrazňuje, že zmysel podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmienčné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmienčné prepustenie a musí pritom vyplývať aj zo zhodnotenia páchatelovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmienčnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatelovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Okresný súd v posudzovanom prípade týmito hľadiskami sa dôsledne riadil, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre podmienčné prepustenie odsúdeného, t.j. pre záver, že odsúdený plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázal nielen polepšenie, ale že možno od neho aj dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a dospel preto k správne mu záveru.

Krajský súd záverom dodáva, že negatívny charakter má práve správanie a konanie odsúdeného na slobode. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že odsúdený N. R. bol celkovo už 4-krát súdne trestaný a

je osobou so sklonom k páchaniu trestných činov, aj závažnej povahy, jeho správanie na slobode je negatívne a jeho resocializačná prognóza z tohto hľadiska je preto nepriaznivá. Povaha týchto odsúdeným spáchaných trestných činov a z nich vyplývajúce okolnosti charakterizujúce odsúdeného ako osobu so sklonom k ich páchaniu tvoria u neho také skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver o existencii príliš vysokého rizika jeho recidívy a z neho vyplývajúci záver, že u odsúdeného nebol ešte dosiahnutý taký stupeň jeho nápravy, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré viedli ku spáchaniu trestných činov, za ktoré mu boli uložené teraz vykonávané tresty a nemožno preto dôvodne predpokladať, že aj na slobode povedie riadny život.

Napadnuté uznesenie je preto vecne správne a v súlade so zákonom podrobne odôvodnené, preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, na tieto vecne správne dôvody aj v podrobnostiach len poukazuje. Sťažnosť odsúdeného N. R. nepovažoval preto za dôvodnú, neakceptoval ju a na základe uvedených dôvodov ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.